

Welke gek gaat er om één uur 's nachts zijn was doen? Ik ben in slaap gevallen. De was zit al uren opgefrot in de machine. Ik loop mijn huis uit, het TL-licht van de gang prikt in mijn ogen. Ik roep de lift, het duurt en het duurt maar. Het lijkt hier wel een krankzinnigenverblijf, zo schoon en blauw. Ik had een poster van Bob Dylan opgehangen, maar die is weggehaald door de huisbaas. Het moest hier netjes blijven.

Al mijn kleren zijn inderdaad opgefrot en klef. Ik trek een bal overhemden uit de machine. De wasruimte is een soort aquarium, iedereen op straat kan je zien. Maar er is niemand meer.

Terug omhoog moet ik de lift weer roepen. Waar is dat ding heengegaan? Hij heeft een verloren zoon naar zijn kamer gebracht. De wind giert langs de ramen. Het gebouw trilt op zijn grondvesten. Het gebouw stort niet in. Daar is de lift.

“Going down”, zegt de lift.

“Going up”, zeg ik. De lift twijfelt even, gaat dan toch omhoog. In deze lift heb ik ooit een meisje gezoend. Ik wil er niet aan denken. Ze smaakte naar aardbeien. Ik loop over de blauwe gang. Ik heb zin om sprintjes te trekken, op en neer. Maar ik doe het niet. Straks hoort mijn buurmeisje het, en die vindt me al een beetje gek. Ze heeft altijd schoenen voor haar deur staan. Elke dag een ander paar. Zevenenzeventig paar schoenen heeft ze. In één van die schoenen heb ik een keer pepernoten gelegd, maar het was helemaal geen Sinterklaas.

Ik gooi mijn waszak op bed, klap mijn te kleine droogrekje uit. De muziek staat nog aan. Gospelachtig, hypnotiserende gitaar, de zanger schreeuwt zijn longen uit zijn lijf. Komt allen tezamen, zegt de muziek. Geloofde ik maar, dan was ik nu niet zo alleen.